

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. arch. M. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 3 Na 132/2014 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 7. 2014, č. j. 3 Na 132/2014 - 5, žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků a neustanovil mu zástupce. V odůvodnění uvedl, že žalobce nesplnil podmínky pro osvobození od soudních poplatků, neboť ve smyslu § 36 odst. 3 věty třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v řízení o žalobě zjevně nemůže být úspěšný. Městský soud zdůraznil, že žalobce usiluje o přiznání ryze občanskoprávního nároku na náhradu škody, o němž jsou povolány rozhodovat obecné soudy v občanském soudním řízení. Z uvedených skutečností dovedl, že jsou naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 s. ř. s., a proto žalobce nelze osvobodit od soudních poplatků a ustanovit mu zástupce.

Proti tomuto usnesení a společně také proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2014, č. j. 9 A 11/2014 - 42, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2014, č. j. 31 A 13/2014 - 49, a usnesení téhož soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 31 A 18/2014 - 47, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V ní namítl, že mu „nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání konkrétních usnesení či jiných rozhodnutí před jejich vydáním, ačkoliv o to žádal, nebo byla zcela popřena jeho základní práva na zproštění od soudních poplatků či ustanovení zástupce v situaci, ve které se nachází“. Konstatoval, že napadená usnesení porušují „právní řád České republiky, především ústavní pořádek a ostatní části právního řádu, základní lidská práva nebo mezinárodní dohody a obecné mezinárodní nebo národní právní zvyklosti“. Dále také konstatoval, že byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů a také jiné procesní zásady. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud „zrušil nezákonné zásahy správních či státních orgánů“ a vyslovil, či nařídil vyslovit „nezákonnost a nicotnost těchto aktů.“ Stěžovatel rovněž uvedl, že požaduje „nové projednání všech věcí a vydání odpovídajících aktů správních či státních orgánů, popřípadě rekonstrukci všech řízení, všech souvisejících šetření, jednání či jiných postupů

všech správních či státních orgánů.“ Sdělil, že petit své kasační stížnosti doplní „podle průběhu soudního řízení, například požadavkem na úhradu nákladů, ušlého zisku apod.“ Společně s kasační stížností požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 8. 2014, č. j. 4 As 173/2014 - 8, vyloučil kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2014, č. j. 9 A 11/2014 - 42, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2014, č. j. 31 A 13/2014 - 49, a usnesení téhož soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 31 A 18/2014 - 47, do dvou samostatných řízení a pod sp. zn. 4 As 173/2014 ponechal pouze kasační stížnost směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 3 Na 132/2014 - 5. Usnesením ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 173/2014 - 12, Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce a vyzval jej, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil svou kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních důvodů napadá usnesení Městského soudu v Praze.

O opakovaných návrzích na ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud nerozhodoval. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, „[j]estliže navrhovatel znovu požádá o ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující.“ Nejvyšší správní soud zamítl předchozí návrh na ustanovení zástupce usnesením ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 173/2014 - 12, přičemž stěžovatel v následujících návrzích nedoložil, že by došlo k podstatné změně skutečností rozhodných pro posouzení návrhu.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel přímými citacemi zopakoval argumenty, které již uvedl v kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“ Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Podaná kasační stížnost je nadměrně obecná, neurčitá a nekonkrétní, v jejím textu stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který usnesení městského soudu napadá. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost tohoto usnesení, resp. jaká konkrétní pochybení městskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

pokračování

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Přestože ve stanovené lhůtě doplnil kasační stížnost, vytýkané vady neodstranil, neboť přímými citacemi pouze zopakoval svá dřívější, nadměru obecná, neurčitá a nekonkrétní tvrzení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení usnesení městského soudu, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu